

זה הדדדד

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 47, 14 בדצמבר 2016

התגרות צבאית אינה משחק

לתקיפות הישראליות בסוריה מטרה אחת - המשך שפיכות הדמים

מגבש את שליטתו בחלק מזה של מדינתו וישראל הממסדית מודאגת.

בשבועיים האחרונים, תקפה ישראל שלוש פעמים בדרום סוריה. בדרך כלל כשישראל תוקפת, הדיווח מגיע ממקורות זרים וישראל אינה מאשרת ואינה מכחישה. הפעם מצא לנוכח שר הביטחון, אביגדור ליברמן, להתיר את חרצובות לשונו ולשחרר, בכנס שגרירים בישראל של האיחוד האירופי, הצהרת מדיניות ביחס לכל הסדר עתידי בסוריה: "לא

מטוס קרב F-16 ישראלי (ויקיפדיה)

משנה איזה הסדר יהיה בסוריה – האירנים ואסד חייבים להיות מחוץ לסוריה ולא יכולים להיות חלק ממנו". ומה אם לא? לצורך איום, פרסמה ישראל גם רשימת אלפי יעדי תקיפה על החיזבאללה במקרה של עימות. אלה דברי רהב מסוכנים, במיוחד נוכח דו"ח מבקר המדינה שהתריע בשבוע שעבר על אי מוכנות העורף בישראל מפני התקפות טילים מרוכזות. מי שגר בבית זכוכית שלא יזרוק אבנים.

מי שבאמת אכפת לו הסבל בסוריה, שואף להפסיק את המלחמה. הסדר שלא כולל את אסד (ואיראן) לא נראה כעת כאפשרי. ארדואן, שהכניס את צבאו לסוריה, תקוע שם ואינו מעז להפעיל, כמו ישראל, את חיל האוויר שלו בצורה רחבה. מצבה הכלכלי של טורקיה מתדרדר והסכמים אסטרטגיים עם רוסיה תלויים ביישור קו עם מעצמה זו וויתור על המטרה של הפלת אסד. מצרים של סיס, שהייתה עד לפני כמה חדשים בת ברית של הסעודים, שינתה את מדיניותה ותומכת כעת באסד: משלחת צבאית וטייסים מצריים נמצאים בדמשק. ג'ון קרי, מזכיר המדינה האמריקאי, מנהל עם הרוסים שיחות להפסקת אש בסוריה, ויתמיד במאמציו להצלת הארגונים עד חילופי השלטון בארה"ב.

כולם מחכים לטראמפ. ומה יעשה טראמפ? היחבור לרוסים בהסכם הפסקת אש ויפתח במו"מ בין אסד לכוחות השונים בסוריה, או שיחליט על התערבות אמריקנית גדולה נוספת במזה"ת? ישראל וסעודיה תולות את יהבן בהמשך המלחמה. ליברמן עצמו הרואה בעצמו מין פוטיין – דוחף את ישראל למשחק מסוכן באש!

ישראל, המדכאת עם אחר, מציגה עצמה בצדקנות מזויפת, כמזדהית, לכאורה, עם המאבק ל'חופש' בסוריה. אך המלחמה בסוריה מזמן אינה מלחמת אזרחים למען 'חופש' אלא ניסיון להדיח משטר קיים במלחמה בינלאומית המבטאת את ניגודי האינטרסים בין המעצמות העולמיות והאזוריות. במלחמה זו הייחוד הוא שנלחמים בהף נוסף לצבא המדינה, בעיקר ארגונים תת-

מדינתיים. הארגונים הם שליחים של מדינות החוסכות בדם אזרחיהן אך תומכות בכסף ובנשק בלמעלה מאלף ארגוני לוחמים שבהם מתנדבים מכל העולם – קצתם ממניעים אידיאולוגיים ורובם שכירי חרב. המלחמה בסוריה הרסנית יותר אפילו מהמלחמה שניהלה ארצות הברית בעיראק, אך היא 'זולה' – בלי נוכחות מסיבית על הקרקע של חיילי ארצות הברית, ובלי דם מערבי שנשפך.

למדינות המערבות במלחמה בסוריה אינטרסים שונים ומסוכסכים, כל אחת נלחמת למען משהו אחר. ישראל נלחמת בסוריה נגד אסד, איראן וחיזבאללה. היא משתתפת במלחמה דרך הפצצה של כוחות ומתקני הממשלה הסורית ודרך תמיכה, בדרום סוריה, בכוחות המורדים של ג'בהת פתח א-שאם, מייסודה של אל קאעידה. לממשלת ישראל הימנית שספחה את הגולן וסירבה לנהל מו"מ לשלום עם אסד, אינטרס בריסוקה ובפיצולה של סוריה ובהמשך המלחמה וההרס. במזרח תיכון מבוטר והרוס, יכולה ישראל של הימין להרגיש חזקה ובטוחה יותר.

כניסתה של רוסיה לפני כשנה לצד הממשלה הסורית שינתה את פני המערכה. הכנסת הגנה אנטי-אווירית חדישה ומטוסיים רוסיים משקמת את הריבונות הסורית במרחב האווירי הסורי ומצירה את 'המערב הפרוע' שניהלה ישראל בשמי סוריה בשנים האחרונות. הקרב על חלב, העיר השנייה בגודלה בסוריה, למעשה כבר הוכרע, מיליציות המורדים הסלפיסטיות בראשות ג'בהת פתח א-שאם הממומנות ומצוידות בידי סעודיה, קטאר, המפרציות, טורקיה, ארה"ב ונאט"ו, הובסו בחלב. אסד

אבישי ארליך

מכתבים למערכת

רוסיה ושאלת קרים

בגיליונות "זו הדרך" האחרונים ובעקבות המאמר שהתפרסם לציון 100 שנה להופעת "האימפריאליזם שלב עליון של הקפיטליזם" מאת ו. א. לנין (גיליון 39, 19.10) התעורר ויכוח על תפקידה של רוסיה בשנים האחרונות. באפריל 2014 כבשה רוסיה את חצי האי קרים. לטענתו של הנשיא הרוסי, ולדימיר פוטין, הצעד ננקט בעקבות תוצאות משאל העם שנערך בחצי האי. אך עילה זו אינה משכנעת. על פי החוק באוקראינה אין זכות לערוך משאלי עם – לפיכך משאלי העם שנעשו בקרב מגזרים פלגניים במזרח אוקראינה אינם תקפים.

סביר יותר להניח, כי כיבוש קרים נעשה בשל נוכחות של בסיסים צבאיים של רוסיה בחצי האי. תומכי אירופה באוקראינה התנגדו באופן גלוי להמשך קיומם של בסיסים אלה.

כעת עמדותיהם של האיחוד אירופאי, אוקראינה וארה"ב עומדות בסתירה לעמדת רוסיה. הם סבורים שרוסיה כבשה שטח ריבוני של אוקראינה ושלכך לא תיתכן כל הצדקה. על פי גרסת הקרמלין, מדובר ב"שטחים רוסיים היסטוריים", ולדברי פוטין – אלה "שטחים קדושים", כי בקרים הוטבל הנסיך ולדימיר, שהפיץ את הנצרות ברוסיה בסוף המאה ה-9 (ובראש ובראשונה בעיר קייב).

אך המצב בקרים בשנים האחרונות הוא מורכב במיוחד. לפי נתונים של 2014, בקרים דרו בכפיפה אחת קבוצות אתניות רבות: רוסים (65.31%), אוקראינים (15.08%) וטטרים (10.17%).

כמו כן, עוד לפני ההתערבות של רוסיה וכתוצאה מהפיכה ימנית בקייב, נערכו בקרים הפגנות אלימות של האוכלוסייה הרוסית בעד ניתוק מאוקראינה, אך הטטרים התנגדו בחריפות לכך. אז, כולם חששו מההתערבות הצבא האוקראיני ומסכנת הטבעה של פנינת הים השחור בנהרות של דם. אין ספק שההתערבות הרוסית מנעה את שפיקות הדמים בקרים. אך זאת, תוך הפרה בוטה של הסכמים בינלאומיים ושל הריבונות האוקראינית.

יתר על כן, המערב רואה ברוסיה "סכנה ביטחונית לארצות מזרח אירופה", ולאחר הפלישה לקרים הטיל סנקציות על רוסיה, תוך תגבור כוחותיו המזוינים לאורך גבולותיה. אוקראינה מוסיפה לראות בקרים תחת השליטה הרוסית שטח כבוש, ולדידה גם מעשי חבלה הם אמצעי מאבק לגיטימי "נגד הכובש".

המצב בחצי האי קרים עדיין נפיץ וייתכן שטרם נאמרה המילה האחרונה. שוחרי שלום בכל העולם היו צריכים לדרוש להפסיק את ההתערבות ברוסית בענייני קרים ולדרוש חתימה על הסכם שלום בינה לבין אוקראינה על מנת להפוך את קרים לאזור מפורז ואף לשלם פיצויים לקרבנות.

אדוארד חייפץ, יפו

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל:
zohaderekh@gmail.com
או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

עץ...

"חברת 'נשות הכותל' הותקפה במהלך תפילת ראש חודש על ידי מפגינה חרדית. הרגשתי כאב עצום באוזניים, אז ניגשתי לבקש שיפסיקו לשרוק, ואז אחת המפגינות חנקה אותי, סיפרה".

(וינט, 1.12)

או פלי?

"נשות הפרובוקציה הוציאו את המתפללת משלוותה. כמדי ראש חודש, גם היום הגיעו כמה עשרות מ"נשות הכותל" לרחבת הכותל המערבי. הפעם הן נתקלו בהתנגדות קשה ומפתיעה מצד אחת מהמתפללות".

(האתר החרדי כיכר השבת, 1.12)

בשורת השר אריאל לקיבוצים: ניצול עובדים

"בוצעה הורדת מיסוי מעובדים הזרים ואנחנו נמצאים במהלך של רפורמה שנועדה לזרז הבאת עובדים זרים בצורה קלה יותר".

(שר החקלאות אורי אריאל בכנס הנהגות הקיבוצים, 1.12)

טעויות צריך לתקן

"יש גם טעויות שאנחנו עשינו כשהייתי במשרד האוצר, כמו ביטול נקודות הזיכוי במס לעובדים זרים. טעויות צריך לתקן. אם תצטרכו מאתנו עזרה, נעשה כל מאמץ לעזור".

(שר האוצר לשעבר יאיר לפיד בכנס הנהגות הקיבוצים, 1.12)

פקידי האוצר הם אנטי ציונים!

"פקידי הממשלה מסרבים לצערי להבין את החשיבות של המגזר החקלאי לציונות, את המניות שיש לחקלאים במפעל שנקרא מדינת ישראל. בצפון, בדרום, במרכז, בעוטף עזה - החקלאות עומדת בבסיס הציונות, ופגיעה בחקלאות היא פגיעה של ממש במרקם הציוני הישראלי".

(י"ר מרצ זכה גלאון בכנס הנהגות הקיבוצים, 1.12)

המדינה ה-51

"בלתי-אפשרי להגיע לשום פתרון בסוריה ללא מעורבות אמריקנית. סיום המלחמה מחייב להוציא את אסד ואת איראן מהמדינה. זו המחויבות של ארצות הברית, שהיא המעצמה החזקה בעולם".

(שר הביטחון אביגדור ליברמן בפורום סבן, 3.12)

מה יהיה עם בודי?

"אנו מצפים שממשל טראמפ יהיה פעיל בהשגת הסדר באזורנו. שותפיה של ארה"ב במזרח התיכון רוצים לדעת בדיוק איפה היא ניצבת בכל התחומים".

(ח"כ יצחק הרצוג בפורום סבן שנערך בווינגטון, 4.12)

חצי אמת

"ראש הממשלה הוא לא אמין ולא ימין".

(ח"כ בצלאל סמוטריץ' מהבית היהודי, מוסף "הארץ", 2.12)

משאלת לב אינה משנה מציאות

כל יום והחשיפה השערורייתית שלו. מדוע למרות זאת ממשיך הימין לשלוט וליישם את מדיניותו הכוללת?

בתחום צבאי אחר, לימד דו"ח מבקר המדינה שפורסם בשבוע שעבר, כמה ריקות ההבטחות שנלוו להאצת מרוץ החימוש ולהפחדות בדבר מלחמת טילים צפויה: שני מיליון ישראלים אינם ממוגנים במקרה שמלחמה כזאת תפרוץ.

ואילו בתחום הכלכלי-חברתי הסתבר לאחרונה, כי לאחר יישומה הקפדני של המדיניות הניאו-ליברלית הקיצונית שעיצב נתניהו (כשר אוצר) עוד ב-2003, ולאחר שבשיטתיות הופרטו עוד ועוד שירותים ממלכתיים, הגיעה החברה הישראלית ליעד: בהשוואה למדינות OECD היא מתאפיינת בפערים הגדולים ביותר בהכנסות (שיעור העניים), ובפערי יידע בין התלמידים (עשירים

ועניים, יהודים וערבים). אך ההשוואה הבינלאומית גם לימדה, שככל שגדלים הפערים בקרב התלמידים, גם רמת הידע הכללית שלהם יורדת לתחתית ורבים מהם בורים מודרניים.

בין ציפייה לגיוס להשגת יעד

אפשר להוסיף לרשימה עוד תחומים ונושאים, אך נדמה שדי במה שהובא, כדי להצביע על המגמה: יישום רב-שנים של המדיניות אפופת השקרים והבטחות השווא של הימין מחריף סתירות קיימות ומוליד סתירות עמוקות נוספות.

נוכח חזרת הסתירות, נשמעות הערכות ריאליסטיות לכאורה ודומות במידה מפתיעה מחוגים שונים. שתי דוגמאות מהשבוע שחלף: בוועידת פתח' הכריז יו"ר הארגון והנשיא אבו-מאזן, כי בעצם לא חשוב מה מחליטים בישראל לגבי ההתנחלויות, משום שלבסוף כולן יפנו; ואילו הפרשן איתן הבר כתב בהקשר של "חוק ההסדרה": "בסופו של דבר, ואפילו יאריך הפינוי מהשטחים עוד עשר או עשרים שנים, זה מה שיקרה בסוף" ("ידיעות אחרונות", 7.12).

הצבת מטרה פוליטית של השגת פינוי צה"ל וההתנחלויות מהשטחים היא מעשה לגיטימי, חיוני וחשוב מאין כמוהו. אך קביעה דטרמיניסטית – "לא חשוב מה עושים, בסוף הפינוי יקרה", היא מכשלה פוליטית מסוכנת. הרי אם כבר מובטח שהיעד יושג מתי שהוא, דאוס אקס מכינה, אז לא חייבים לעשות דבר, אלא רק לגלות סבלנות ולחכות.

דווקא זה שקורה בארץ ובעולם מלמד, שאם שוחרי השלום, המזדק והדמוקרטיה אינם מגויסים ואינם מצליחים להרחיב את השפעתם הציבורית – הסיכוי להשגת מטרותיהם מתרחק. שום יעד טוב לא יושג בתחום פוליטי או הכלכלי-חברתי רק מעצם ההבטחה בהעמקת הסתירות של השלטון הקיים. אבחון נכון של המצב הוא תנאי ראשוני, אך ללא פעולה ציבורית-חברתית מכוונת מטרה, מגייסת, מלהיבה – כל דיבור בנוסח "אבל זה יקרה בסוף" הוא הרמת ידיים, וכזוה משרת את ההון-שלטון הקיים ואת מדיניותו.

מאת תמר גוז'נסקי

אוסף הכרעות וחשיפות עיתונאיות מהעת האחרונה מלמד לכאורה, כי הימין הקיצוני שבשלטון בהנהגת נתניהו-בנט-ליברמן מיישם בעקביות את המטרות שהציב בפניו.

בהבדל מממשלות ימין קודמות, הממשלה הנוכחית כבר אינה טורחת להעמיד פנים שהיא מחויבת לחוק הבינלאומי, להסכמים מדיניים עם ההנהגה הפלסטינית, להכרעות בית המשפט העליון ואפילו לעניינים שהיא עצמה הגדירה כהרי גורל לגבי עצם קיום ישראל.

כתמי השמן צפים ועולים

הצעת חוק הסיפוח, המכונה "חוק ההסדרה", היא צעד בוטה במיוחד והצהרה פוליטית מרחיקת לכת מול הפלסטינים ומול העולם כולו. סיפוח כשלעצמו אינו חידוש, שכן ממשלות ישראל כבר מימשו "החלת ריבונות" (סיפוח) של שטחים כבושים באמצעות חקיקה של הכנסת (ירושלים המזרחית והכפרים סביב לה עוד ב-1967 ורמת הגולן ב-1981). האו"ם וכל מדינות העולם שלא הכירו בסיפוחים אלה, גם לא יכירו בחוק הסיפוח המכונה "הסדרה".

החידוש בחקיקה הנוכחית הוא בגזענותה הבוטה: בעוד שבשטח שסופח בעבר (פלסטיני, סורי) הוצע לתושביו לקבל תעודות זיהוי ישראליות (ובגולן – אפילו אזרחות), החוק הנוכחי הוא חוק אפרטהייד גלוי. את השימוש במשך כיוכל שנים בצווים צבאיים לצורך נישול פלסטינים ולהעברת קרקע פלסטינית לשימושם של אזרחים ישראלים (יהודים, כמובן), יחליף חוק ישראלי שיחול על כל השטחים הכבושים.

אלא ש"חוק ההסדרה", הסולל את הדרך להכרזת סיפוח של השטחים ולכינון משטר אפרטהייד גלוי, הוא גם זה החושף את ערוותה של התיימרות הימין לקיים משטר דמוקרטי, לכבד את החוק הבינלאומי ולחתור לשלום, על כל המשמעויות הבינלאומיות והפנימיות של צעד כזה, שכבר לא לדבר על העם הפלסטיני שדוחקים אותו עוד יותר לקיר.

הסתירה הפנימית הזאת נחשפת גם במישורים נוספים בעשייתה של ממשלת נתניהו. כך, פרשת העסקים לרכישת ספינות וצוללות מהחברה הגרמנית טיסנקרופ חשפה הולכת שולל וצביעות חסרות תקדים: בעת שנתניהו הציב עצמו בראש התובעים הטלת סנקציות כלכליות חריפות על אירן, ממשלתו ניהלה עסקי רכישה של ציוד צבאי מחברה שעם בעליה נמנית חברה ממשלתית איראנית.

ניצחון לנכים ולאופוזיציה

ונדרוש מהממשלה שהצעת החוק הזו תשלים את תהליך החקיקה, ושקצבת הנכות אכן תועלה".

יו"ר הוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי, ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש, הרשימה המשותפת), השלימה את התמונה: "בדיון על תעסוקת נשים עם מוגבלויות בוועדה לקידום מעמד האישה אמרתי, כי מבין פלאי שיטות הדיכוי במדיניות הממשלה – שם בקואליציה חושבים שדווקא אוכלוסיית בעלי ובעלות המוגבלויות יכולה להתקיים מקצבה שהיא פחות משכר המינימום במשק. הצלחנו, על אף ההתנגדות הסותרת כל היגיון של זכות ואנושיות, להעביר חוק חשוב מאוד להשוואת קצבת נכים לשכר המינימום. אני מברכת על הישג חשוב זה. אכן, החוק עבר היום רק בקריאה טרומית אך כולי תקווה שנצליח להעבירו גם בקריאה ראשונה, וכי גם הקואליציה תתעשת ותתמוך בחוק החשוב הזה".

חוק הגזל עבר בקריאה ראשונה

בתום דיון ממושך, אישרה (7.12) מליאת הכנסת בקריאה ראשונה את הצעת החוק "להסדרת התיישבות ביהודה והשומרון" של שורת חברי הכנסת מהליכוד והבית היהודי - בצלאל סמוטריץ', יואב קיש, שולי מועלם רפאלי, דוד ביטן ואורן חזן, כאשר 58 ח"כים תמכו לעומת 51 מתנגדים. ההצעה הוחזרה לוועדה המשותפת לחוקה ולחוץ וביטחון להכנתה לקריאה שנייה ושלישית.

לפי הצעת החוק, "אם המפקד הצבאי מצא שבתקופה שקדמה לחוק ההסדרה, נבנתה התיישבות ישראלית על מקרקעין שזכויות השימוש וההחזקה בהם אינן נתונות למפקד הצבאי או לממונה על הרכוש הממשלתי, והבנייה הייתה בתום לב או שניתנה לה הסכמה של המדינה – אם מדובר במקרקעין שלא הוכחה בו זכות הבעלות – המקרקעין יירשמו כרכוש ממשלתי. במקרים בהם הוכחה בעלות או הזכות להירשם כבעלי הקרקע – זכויות השימוש וההחזקה בקרקע יופקעו ויועברו לממונה על הרכוש הממשלתי. הפקעת השימוש וההחזקה תהיה בתוקף עד להכרעה מדינית בדבר מעמד האזור".

בדיון על החוק אמר יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה (חד"ש): "כשהייתי ילד, כמעט לא קרה שהסכמתי עם מנהיגי ישראל, אבל תמיד חשבתי שיש בהם משהו רציני. אך משהו רציני השתנה בהנהגה של מדינת ישראל – הם הפכו לאנשים פופוליסטיים. אמרנו שהכיבוש משחית, ועכשיו אני רואה איך הוא פוגע בבית המשפט, במרחב הדמוקרטי, איך שהממשלה הזו רודפת אחרי עמותות והתקשורת. הכיבוש פוגע בשני העמים. כל מי שירים את היד בתמיכה, ימצא רגלו בבית הדין הבין לאומי בהאג".

יש עתיד והמחנ"צ עם הקואליציה

הכנסת דחתה (7.12) הצעת חוק שהגיש ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש, הרשימה המשותפת) במחייבת הצטרפות ישראל לאמנת רומא, ובכך להחיל על עצמה את סמכותו של בית הדין הפלילי הבינלאומי.

המחנה הציוני ויש עתיד שילבו ידיים עם הקואליציה להפלת החוק ברוב של 74 נגד 15. ח"כ ג'בארין קרא מעל הדוכן באנגלית את הסעיף באמנה המגדיר כפשע מלחמה "העברת אוכלוסייה של המדינה הכובשת לתוך השטח הכבוש על ידיה", ואמר שאישור חוק ההסדרה הוא פשע מלחמה. ג'בארין פנה לחברי הקואליציה והציע להם להתחיל לחפש עורכי-דין אם יצביעו בעד חוק ההסדרה.

חרף התנגדות ועדת שרים לענייני חקיקה וממשלת הימין, אישרה מליאת הכנסת בשבוע שעבר (7.12) בקריאה טרומית את הצעת חוק הביטוח הלאומי (תיקון – השוואת קצבת נכות לשכר המינימום), התשע"ו-2016 של חברי הכנסת דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) ואילן גילאון (מרצ). 42 ח"כים תמכו ו-39 התנגדו. בחוק מוצע לקבוע, כי שיעור הקצבה המלאה ליחיד לעניין גמלאות הנכות יהיה בסכום השווה לשכר המינימום לחודש.

ח"כ חנין אמר בדיון: "אין בכנסת איש המאמין ברצינות שאנשים בישראל יכולים להיות מקצבה של 2,342 שקלים לחודש, שהיא קצבת הנכות לבעלי דרגת נכות מלאה. בלתי אפשרי להיות מקצבה כזו. העלאת קצבת הנכות תחליף אנשים רבים מעוני, והמאבק בעוני הוא אחד המאבקים המרכזיים שעלינו כחברה לעשות". הוא הוסיף: "אנחנו אמרנו כולנו כאן בכנסת, כשהעלינו את שכר המינימום, שהשלב המשלים צריך להיות גם העלאה של קצבת הנכות, שאסור שתישאר מאחור. אומרים לנו שאין כסף, אבל אותה ממשלה שאומרת שאין כסף – מורידה בהצעת התקציב הקרובה את מס החברות מ-24% ל-22%, ובכך היא נותנת 4.5 מיליארד שקלים לעשירים. אם 'אין כסף', אז למה מחלקים מתנות לעשירים? אני מזכיר לכולנו, שכשנתניהו נבחר להיות שר האוצר בשנת 2003 – שיעור המס היה 36%". לדברי ח"כ גלאון: "הקצבה הזעומה הניתנת כיום דנה אדם עם מוגבלות לחיים בעוני. היא אמורה להספיק לקיום מינימלי, אך ברור לכל שהיא אינה מספיקה כהוא זה לצרכיו של אדם עם מוגבלות, הנדרש לרכוש תרופות, לממן נסיעות בתחבורה ציבורית או במוניות ממקום למקום, לכלכל את ביתו, ולעיתים גם להעסיק עובד סיעודי, בנוסף לשאיפה לקחת חלק פעיל גם ביתר פעולות החיים, כולל תרבות ופנאי".

בתום ההצבעה סיכם ח"כ חנין: "השכל הישר ניצח את המשמעת הקואליציונית. מרגש היה לראות איך האופוזיציה מנחילה תבוסה לקואליציה, ומצליחה להעביר את הצעת החוק החשובה הזאת למרות התנגדות הממשלה. מגיעה הערכה לחבריי בסיעת הרשימה המשותפת, שהיא הסיעה היחידה שהתייצבה במליאת הכנסת בהרכב מלא כדי להצביע בעד הצעת החוק שלנו. אבל המערכה ממש לא נגמרה. במיוחד עכשיו נחוץ שהציבור, שארגוני הנכים, שתנועות הנוער והפעילים החברתיים, שכל מי שאכפת לו מאיך נראית החברה שלנו – יחד נארגן מערכה גדולה למען הנכים,

המסקנה מדו"ח מיוחד שפרסם מרכז אדוה לגבי משבר הדיון:

הממשלה לא מעוניינת בפתרון

שעבורם מהווה פעילותה של השכבה המבוססת בשוק הנדל"ן מקור ישר לרווחים" נאמר בדו"ח. מחברי המסמך מציינים כי המדיניות הממשלתית הנוכחית לא זו בלבד שאינה מיטיבה עם כלל הציבור, היא גם כרוכה בפגיעה במשק הישראלי בכללותו, שכן כספים שעשויים היו להיות מושקעים בפיתוח כלכלי המייצר מקומות עבודה רבים וראויים מוסטים להשקעה בשוק הדיור. מהדו"ח עולה כי בין שנת 2007, ערב המשבר הקפיטליסטי העולמי, לשנת 2015, הוכפלו מחירי הדירות שעה שהשכר הממוצע והשכר החציוני עלו רק באחוזים בודדים. במקביל, מציינים, כי "משרד הבינוי והשיכון אינו משמש עוד משקל נגד לכוחות השוק". תקציב המשרד, שעמד בשנת 1995 על כמעט 10 מיליארד שקל ירד אשתקד לפחות מ-2 מיליארד שקל. במילים אחרות: ב-1995 עמד תקציב המשרד על יותר מ-5% מתקציב המדינה הכולל ובשנת 2015 - על 0.5% מהתקציב. על פי הדו"ח, בעיות הדיור של האזרחים הערבים חמורות במיוחד: בשל אפשרויות הפיתוח המוגבלות, העדר תכנון והשקעה ממשלתית, מאופיינים יישוביהם בתשתיות חסרות או רעועות, בצפיפות ובתנאי מחייה ירודים. יצוין שכלל אין יישובים אלה נכללים בתכניות דיור של ממשלת הימין.

מרכז אדוה פירסם לאחרונה דו"ח חדש: שוק הדיור המפוצל, כוחות השוק, משבר הדיור והחזון הממשלתי הנשכח. המחברים הם ד"ר שלמה סבירסקי וירון הופמן-דישון. לדברי החוקרים, אחת הסיבות המרכזיות למשבר הדיור היא "יכולתה של שכבה מבוססת וצרה יחסית להכתוב מהלכים בתחום הדיור". כמו כן, על פי המחקר קיים אינטרס מבני ומשותף של מוסדות המדינה ושל התאגידים הגדולים למנוע ירידה משמעותית במחירי הדיור. "הגורמים המדינתיים המעורבים בשוק הדיור – משרד האוצר, משרד הבינוי והשיכון, בנק ישראל, מנהל מקרקעי ישראל והרשויות המקומיות – מהססים מאוד, אם בכלל, לנקוט צעדים של ממש למילוי הבטחותיה של הממשלה להוזיל את מחירי הדיור.

"על ממשלות ישראל משפיעים גם לחצי גורמים רבי עוצמה מהמגזר הפרטי – הבנקים הגדולים וחברות הנדל"ן,

הערצת מניות

יש דמיון רב בין בורסה לבין הימורי ספורט. בשני המקרים יש אפשרות להשקיע כסף וליצור רווחים, בלי שמש תצטרך לבצע משהו מוחשי כדי להרוויח כסף. יש גם קשר ישיר בין כמות הכסף המושקע לכמות הכסף אותו ניתן להרוויח. הכסף הרב המושקע הן בבורסה והן בהימורי הספורט גורם לאצבע קלה על הדק הפיטורין. חברות רבות הנסחרות בבורסה, לא מהססות לקצץ בצורה ניכרת את מצבת העובדים, כדי להציג רווח גבוה בפי בעלי המניות ורוכשים פוטנציאליים. הלחץ להישגים בהימורי הספורט מעודד בעלי קבוצות לפטר מאמנים ובעלי מקצוע אחרים אם הם לא מציגים תוצאות והישגים באופן מידי. למרבה הצער, הדמיון הרב ביותר, נמצא בכך שבשני אפיקי ההשקעה, הבורסה והימורי הספורט בסופו של דבר, המשקיעים צריכים גם לספר סיפורים עתירי רווחים, כדי להסתיר את העובדה,

שגם הם איבדו שם כסף למען המשקיע ו/או מהמר הבא. כך, שלמען האמת, אין מה להתרגש מהרשעתו של נוחי דנקנר בהרצת המניות. שידור לעולם, שמניה מסוימת שווה יותר מהערך האמיתי שלה אינו משהו כל כך חריג בעולמנו. לא מדובר בעבירה אלימה או בגניבה, כך שלמעשה, גם לא ברור מדוע עבירות מהסוג מסתיימות במאסר בפועל, בניגוד לעברות אחרות, חמורות לא פחות, מהן יש התחמקות רבות.

ברור, שמן הראוי שדנקנר ודומיו יעמוד לדין על המעשים הפליליים שלהם. אבל ההרצה היא רק פן אחד שלשל הדרך לעושר המופלג, הכוללת בעיקר ניצול עובדים ותמיכה כמעט עיוורת מצד הבנקים והשלטון.

כשעשירים גדולים מסוגם של דנקנר, בן זקן, פישמן ואחרים יורדים מנכסיהם וחלקם אף הולכים למאסר, תופסים את מקומם טייקונים אחרים. גם אלה שבמעצר לא ישנו את דרכיהם ואין סיכוי שיבינו שכולנו אותנו דבר, ללא שום קשר לגודל חשבון הבנק שלנו. את זה שום עונש בשל הרצת מניות לא יכול לשנות.

יוסי ס.

ההסתדרות בעד הפרטת מכוני התקנים

"יו"ר ההסתדרות אבי ניסנקורן ושר האוצר משה כחלון הגיעו להסכמות עקרוניות מאפשרות את תחילתה של הרפורמה בתחום התקינה". כך נמסר בהודעת ההסתדרות שעיקרה: הסכמה של ארגון העובדים להפרטה בשלבים של מכוני התקנים הממלכתי. על פי מה שנמסר, "ההסכם בין הצדדים יפתח לתחרות את בדיקות התקינה של מוצרי הייבוא ומגדיר מתווה מדורג לכניסתן של מעבדות פרטיות שיוסמכו לאשר עמידה בתקן. המהלך צפוי להביא להורדת העלויות במשק ולהקטנת יוקר המחייה, וכן להביא לחיסכון משקי של כחצי מיליארד שקל בשנה". זו כמובן אמירה אוצרית טיפוסית שאין בצידה כל בדל אמת. מאז ההפרטות הראשונות ועד היום - תמיד הן יביאו "להוזלת העלויות". אבל "מה עם הדאגה לחברה הישראלית? הפרטה של התקינה בישראל היא הסכמה לסטנדרטים נמוכים יותר בכל הנוגע לסחורה המיובאת לישראל ולסף שבו חברות צריכות לעמוד בו כאשר הן רוצות לעמוד בתקן מסוים. אולי זה יהיה זול יותר (לא בטוח בכלל) אבל נראה מה תעשו כשהתינוקות שלכם ילעסו צעצועים עם עופרת... בושה וחרפה" - כפי שכתב נדב קופולוביץ' בדף הפייסבוק של ההסתדרות. ההפרטה גם תוביל לפיטורים ולאבטלה. אבל ליו"ר ההסתדרות אין דאגות כאלה. כי "ההסתדרות יודעת להיות שותפה לרפורמות שמטרתן לשפר את השירות ולהוזיל את יוקר המחיה". ניסנקורן הוסיף: "אני רוצה להודות לשר האוצר משה כחלון שפעל בשיתוף פעולה על מנת שנוכל לקדם את הנושא ולהביא בשורה אמיתית לעובדים, לצרכנים וליבואנים". נדמה שמי שחייבים תודה הם דווקא בעלי ההון ליו"ר ההסתדרות. לא נותר אל לצטט את אמירתו של ו.א. לנין לפיה "הדרך לגיהנום רצופה בכוונת טובות".

א"ד

50 עד סוף מרס 2017, אך נראה שהממשלה מתקשה לגבש תכנית ברקסיט.

כעת נוסף קושי חדש וכלל לא ברור אם היציאה תהיה בכלל אפשרית בקרוב. אחרי משאל העם, הניחה הממשלה שהיציאה מהאיחוד אושרה וכעת זו רק החלטה ממשלתית מתי להפעיל את סעיף 50 ולאתחל את תהליך היציאה. אשת עסקים, ג'ינה מילר, עתרה לבית המשפט הגבוה הבריטי, בטענה כיוון שהכניסה לאיחוד נעשתה דרך חקיקה בפרלמנט, רק בפרלמנט יכולים להחליט, בחקיקה, בדבר היציאה, וכי לא בידי משאל עם ולא בידי הממשלה הסמכות להוציא את

בית המשפט העליון בבריטניה

בריטניה מהאיחוד. הממשלה מצידה טענה שלממשלה מסורה הפררוגטיבה (זכות מיוחדת) עוד מימי המונרכיה לאשרר חוזי חוץ. כלפי כך טענו התובעים, שכיוון שבכניסה לאיחוד תלויות כל מיני זכויות אדם של הבריטים, הרי שאין ביציאה מהאיחוד רק עניני חוץ, שכן היציאה תפגע בזכויות אדם של הבריטים. ואם לקצר, בית המשפט הגבוה פסק לטובת גב' מילר!

בשבוע שעבר התחוללה המערכה השנייה בדרמה. הממשלה עתרה לבית המשפט העליון ובית המשפט דן בערעור הממשלה בהרכב של 11 שופטים, ההרכב הגדול ביותר של ביהמ"ש העליון מאז המאה ה-19. הטיעונים נשמעו כל השבוע שעבר ובית המשפט לא יחרוץ את הדין לפני תחילת 2017. ניג'ל פאראג', מי שהיה מנהיג UKIP, מפלגת הברקסיט, איים בהפגנות ענק מול בית המשפט. שלא כבארה"ב, בית המשפט העליון בבריטניה אינו בימ"ש לענייני חוקה ואינו יכול להכריז על חוקים כלא-חוקיים. בבריטניה, שאין בה חוקה כתובה, הריבונות (הקביעה הסופית) היא בידי הפרלמנט. במקרה של החלטה של בית המשפט העליון, הפרלמנט יכול להתגבר עליה בעזרת אקט חקיקה נוסף.

בנוסף הולכת ומתגבשת עוד יזמה משפטית באירלנד שיזם ג'ו מוהם נגד הברקסיט. הטענה כאן היא שלא ברור אם הפעלת סעיף 50 ניתנת לביטול? אם היא אינה ניתנת לביטול, הממשלה נוטלת לעצמה, שלא בדין, סמכות לצאת מהאיחוד לא משנה מה יהיו התנאים. סמכות כזאת, לדעת העותרים, צריכה להיות רק בידי הפרלמנט. לקראת המשאל הובטחו לאנשים הבטחות לא אמיתיות ורק אחרי המשאל הוברר מה באמת משמעות היציאה מהאיחוד. צריך לכן, לדת העותר, שסעיף 50 יהיה רברסבילי. גם הפרלמנטים של צפון אירלנד וסקוטלנד צריכים לאשרר את ההסכם שיושג, שכן התנאים בהסכם עלולים לפגוע בזכויות שהפרלמנט הבריטי האציל לפרלמנטים האזוריים.

בשבוע שעבר הצליחו קורבין והלייבור שבראשותו לאשר בפרלמנט ברוב גדול, כולל חלק מהשמרנים, החלטה שקבעה שעל הממשלה לפרסם את תכניתה ליציאה בטרם ההכרזה על היציאה. ההחלטה אמנם אינה אומרת מה יקרה אז, ואם צריך לאשרר את התכנית בפרלמנט, אך ברור שהשמרנים חוששים מאד מפתיחת נושא היציאה להחלטה מחודשת בפרלמנט או למשאל עם נוסף. המפלגה השמרנית מפולגת על נושא הברקסיט והחלטה מחודשת, פרלמנטרית או במשאל, יכולה להוביל לתוהו ובוהו פוליטי, לנפילת הממשלה ולהפסד בבחירות. הקרב על הברקסיט רק בראשיתו.

ברקסיט בערבון מוגבל

מאת אבישי ארליך

פרשת עמונה ו"חוק ההסדרה" המקודם בעקבותיה, מעוררים את זעמו של הימין נגד יכולת התערבות בית המשפט העליון להגבלת הרוב. הימין השולט אינו רוצה הגבלה ואינו מכיר, כשזה באינטרס שלו, בעליונות של זכויות יסוד. הוא לא מוכן לקבל שחוק כנסת יכול לעמוד במבחן החוק הבינלאומי, ואף להיות כפוף לו. עמדתו הפשטנית של הימין היא, שהכנסת היא ריבונית באופן מוחלט ואינה צריכה להיות כפופה להחלטות שום גוף אחר. הימין רואה בפניה לבית המשפט העליון מזימה שמאלנית, ולכן מאשים את בית המשפט העליון המתערב בהחלטות מדינה שהוא 'שמאלני', אויב – ולא ידיד, ושיש להגביל את האוטונומיה שלו, להחלישו ולהכפיפו לרוב הפרלמנטרי. ענין הפרדת הרשויות, האוטונומיה של כל רשות, גבולות כל רשות והגדרת התחומים בהן רשאת כל רשות להכריע, עולים בזמן האחרון גם במקומות אחרים בעולם. בהקשר זה יש מה ללמוד מהתערבות בית המשפט העליון בבריטניה ובאירלנד בנושא הרה גורל לבריטים יותר מאשר עמונה לישראלים – הברקסיט.

כבר עברו שישה חדשים מאז משאל העם בבריטניה בדבר עזיבת האיחוד האירופי. הממשלה השמרנית בראשותו של דיויד קמרון נכנסה למשאל בקלות דעת ובביטחון מופרז, שתוכל לקבל רוב להישארות באיחוד. התוצאות נפלו כשוק על הבריטים. קמרון התפטר ופרש מהפוליטיקה ותרזה מיי נבחרה במפלגה השמרנית להחליפו כראשת הממשלה. עתה היא וממשלתה מנסות לבחון את מרווח האפשרויות העומדות בפניהן ולחשב את מחיר היציאה. תרזה מיי מנסה להגיע להבנות עם ראשי האיחוד בטרם הכרזה פורמלית לגבייציאה, אך נתקלת בעמדה מתואמת נוקשה מצד האיחוד, לפיה אין לפתוח במשא ומתן עם הבריטים לפני הפעלת סעיף 50 והכרזה רשמית בדבר יציאה. מיי התחייבה להפעיל את סעיף

תפישה אופטימית לתפישה פסימית של היבשת, שנות דור לאחר השחרור ההדרגתי מהקולוניאליזם האירופי. העבודות המוצגות בתל-אביב נוצרו בעידן הפוסט קולוניאלי. עבודות נוספות שנוצרו בארץ נותנות ביטוי ל"אפריקה הקטנה" – הקהילה הגדלה והולכת של מהגרי עבודה ומבקשי מקלט אפריקאים בדרום תל אביב. הן משקפות היבטים שונים של הקשר אפריקה-ישראל, ושל האופן שבו אפריקה נטמעה בדמיון, בפנטזיה ובמציאות הישראלים.

צילום משנות השבעים מאת מאליק סידיבה, אחד האמנים המציגים

עוד תערוכה ראויה לביקור במוזיאון ת"א: באוהאוס

בית הספר באוהאוס נוסד ב-1919 בוויימאר שבגרמניה, בימים של שינויים רדיקליים, על רקע כלכלה הקפיטליסטית מרוסקת ואינפלציה דוהרת של אחרי מלחמה. האדריכל ולטר גרופיוס, חדור תחושת שליחות, הגה כבר ב-1916 מודל חדש של בית ספר לאמנות: מעבדה שתאפשר למורים ולתלמידים לחשוב, לעבוד ולהתנסות יחד בפיתוח היצירה והייצור תוך שילוב בין-תחומי של עיצוב, ציור, פיסול, צילום, אדריכלות, תיאטרון ומחול; מכון מחקר שיפעל להיטיב עם החברה תוך בחינת ההשלכות הפיזיות והמנטליות של צורה, צבע וחלל. מטרת-העל הייתה לפתח מבנים אידיאולוגיים-אסתטיים לחברה שוויונית, להקים בניין שנתפס כ"יצירת אמנות כוללת". הספרים שראו אור בסדרת ספרי הבאוהאוס סיכמו דיון מעמיק באחד מתחומי היצירה שנלמדו בבית הספר.

בין היוצרים הדומיננטיים שפעלו בבאוהאוס אפשר למנות, נוסף לוולטר גרופיוס, גם את וסילי קנדינסקי, יוהאנס איטן, פאול קליי, מרסל ברוייר, אוסקר שלמר, לזלו מוהולי-נאג', הרברט באייר, יוזף אלברס, וילהלם ואגנפלד, הנס מאייר, לודוויג מיס ון-דר-רוהה, רבים מהם אנשי שמאל וקומוניסטים.

החיבור בין הכוחות היוצרים שירתו את המטרה האידיאולוגית של המוסד: לפתח מוצרים פונקציונליים, איכותיים ויפים לשימוש יומיומי, שיהיו בהישג ידם של בני מעמד העובדים ויביאו לשיפור חייהם. ביולי 1933 סגר המשטר הנאצי את בית הספר.

כעת, כמעט מאה שנה מאז היווסדו של בית הספר, החיפוש אחר צורות חדשות של סולידריות רלוונטי מתמיד בהקשרי המשבר הקפיטליסטי העכשווי. הסוגיות שהעסיקו את מורי הבאוהאוס ותלמידיו קרובות לשאלות הבערות כיום יותר מתמיד: אדם מול מכונה, אזרח מול חברה, מוצרים ייחודיים לעומת ייצור תעשייתי, סדרתי או המוני, והצורך הגובר בשיתוף פעולה בין-אישי ובין-תחומי.

בתערוכה המוצגת במוזיאון תל-אביב עד ה-7 בינואר 2017, יותר מ-400 פריטים. לצד קטעים מתוך סרטו של ולטר רוטמן "ברלין סימפוניה של עיר" (1927) ומתוך "הבלט המכני" (1923), מוצגים אבטיפוסים לרהיטים מודולריים וגופי תאורה, כלי שולחן מקראמיקה, מתכת וזכוכית ומסמכים היסטוריים כגון רישומי פטנטים, הסכמי עבודה, עלוני מכירות, קטלוגים מסחריים, עטיפות לקטלוגים ולספרים, תוכניות לימודים ועוד.

אפריקה במוזיאון תל-אביב

תערוכה חדשה נפתחה ביום שישי האחרון (9.12) במוזיאון תל-אביב: "בנוגע לאפריקה – אמנות עכשווית ואפרו-פוטוריזם". התערוכה הקבוצתית רחבת ההיקף מציגה אמנות הנוצרת היום באפריקה, או מתייחסת לאפריקה, תוך התמקדות בנקודת מבט אפרו-פוטוריסטית. נקודת מבט זו מאתגרת הפרדות מסורתיות: פנטזיה, דמיון וקוסמולוגיה, המשויכים בדרך כלל למיתולוגיה של העבר, מתגלגלים בלבוש חדש-ישן למדע בדיוני ולעתידנות. הנרטיבים השונים העולים מן העבודות נעים בטווח שבין עיסוק בקולוניאליזם ובהשלכותיו לבין ניסוח מחדש של הגוף, של הנוף ושל התרבות באפריקה, באמצעות מבעים השוברים הבחנות מקובלות בין אמת ובדיה, בין מיתוס ומדע, בין טכנולוגיה ורוחניות.

המושג "אפרו-פוטוריזם" מתייחס למוזיקה שצמחה בשנות ה-60 בקרב אפרו-אמריקאים וליצירה שהתפתחה בהשראתה בתחומי השירה, הקומיקס, הקולנוע והאמנות. המושג חל היום על טווח רחב של יצירה שמשקפת באופנים שונים, לרבות פוטוריזם בגרסה אפריקאית. לא אחת ניתן לראות כיצד תפישת העל-טבעי המעוגנת במיתוסים קדומים מופיעה בהקשר עתידי. העבודות בתערוכה משקפות את החיוניות ואת התסיסה שמניעות היום את אפריקה ובה בעת את מציאות החיים הכאוטית, האכזרית וטראגית לעתים, בתהליכי שינוי בלתי פוסקים. התערוכה נעה על הציר שבין

שנה לצעדות החופש

קולנוע מכל העולם בגדה השמאלית

סרטים ממרוקו, צרפת וארגנטינה יוקרנו בדצמבר במועדון קולנוע בגדה השמאלית. זאת, לאחר פתיחת הסדרה במוצ"ש האחרון עם "זה לא סרט" האיראני – כשאלום הגדה מלא עד אפס מקום. במוצ"ש הקרוב, 17 בדצמבר, בשעה 20:00, יוקרן מקבץ סרטים של ג'ון סמית בשנים 1976 - 2016. סמית הוא במאי קולנוע אוונגארדי הידוע בשימוש שהוא עושה בהומור בעבודתו. זו הפעם הראשונה שמקבץ מסרטי מוקרן בישראל. בחר את הסרטים וידבר על עבודתו של סמית – גיא בן נר.

במוצ"ש 24 בדצמבר בשעה 20:00 יוקרן הסרט MUCH LOVED של הבמאי נביל עיוש (מרוקו וצרפת, 108 דקות, 2015). אחד הסרטים הראשונים העוסק בנושא של זנות במרוקו.

במוצ"ש 31 בדצמבר, בשעה 20:00, יוקרן "הבֵּיצָה" של הבמאית לוקרסיה מארטל (ארגנטינה, ספרד, צרפת, 103 דקות, 2001). בסרטה גורף הפרסים, ביניהם גם פרס מיוחד בפסטיבל ברלין, של מארטל, היא חושפת את חייה של הבורגנות הארגנטינאית הדקדנטית העייפה תוך התמקדות בשתי נשים ובני משפחותיהן.

יצוין שכל הסרטים יוקרנו במועדון הגדה השמאלית, רחוב אחד העם 70, תל-אביב.

צעדת החופש (צילום: לוחמים לשלום)

צעדת החופש הישראלית-פלסטינית, הנערכת מדי חודש ביוזמת לוחמים לשלום ועומדים ביחד, מציינת שנה של תקווה ביום שישי הקרוב, 16 בדצמבר. לצעדה, הנערכת סמוך למחסום המנהרות בכביש 60 בשטחים הכבושים, יצטרף הפעם המוסיקאי תאמר נפאר.

מעומדים ביחד נמסר: "את הכיבוש נעצור – ביחד! כבר שנה שאנחנו צועדים מדי חודש ומציבים אלטרנטיבה של שותפות ושל תקווה. כבר שנה שאנחנו צועדים יחד, ישראלים ופלסטינים, ערביות ויהודיות, הקוראים לסיום הכיבוש באמצעים בלתי אלימים, לעמידה משותפת אל מול השנאה, הגזענות, ההסתה והאלימות. צועדים למען עתיד טוב יותר, של שלום, צדק ועצמאות לשני העמים".

הצעדה תצא מצומת חוסאן הסמוכה למחסום המנהרות בשעה 13:30, ובסופה ידליקו הפעילים חנוכייה ויציבו עץ חג המולד "כסמלים לאור ולתקווה".

הסעות לצעדה מישראל: מירושלים – יציאה מגן הפעמון בשעה 12:30; מתל אביב – יציאה מרכבת מרכז בשעה 11:45. הסעות מחיפה ובאר שבע ייצאו בהתאם לביקוש.

בהתערבות חברי כנסת של חד"ש:

בלי פסיכומטרי בחג המולד

. בשורה משמחת לתלמידים הנוצרים האמורים לגשת למבחן הפסיכומטרי במועד בו הם יציינו את חג המולד, יום ראשון, 25 בדצמבר. לאחר שיחות כמעט יומיומיות של חברי סיעת חד"ש, יו"ר הרשימה המשותפת ח"כ איימן עודה וח"כ יוסף ג'בארין הצליחו לשכנע את משרד החינוך ואת המרכז הארצי להערכה לתת לכל תלמיד המבקש את האפשרות להיבחן במועד אחר לפני החג.

לאלה ידעיה ולינוי מנדל,

ברכות להולדת הבן

חד"ש - סניף תל אביב

מק"י וחד"ש

הסמינר האיגוד מקצועי השנתי: להגברת המאבק המעמדי-פוליטי ולהכשרת קאדרים לפעילות איגוד-מקצועית

16 ו-17 בדצמבר, 2016, במכון הבינלאומי למנהיגות

בבית בול

בתכנית

יום א', 16 בדצמבר:

15:00 - 16:00: התכנסות והרשמה

16:00 - 17:15: תפקיד מפלגת מעמד הפועלים בזמננו - דילמות ואתגרים

17:15 - 18:30: השינויים בהרכב שוק העבודה בישראל והשפעתם על

עבודת האיגודים המקצועיים

18:30 - 19:30: האוכלוסייה הערבית והאתגרים החברתיים כלכליים - חזון

ודרכי פעולה

שבת, 17 בדצמבר:

10:00 - 11:30: המאבק המעמדי חברתי והמישור הפרלמנטרי

11:30 - 13:00: מאבקי עובדים עכשוויים

13:00 - 14:00: הפסקת צהריים

14:00 - 15:00: לקראת הבחירות בהסתדרות, בנעמת ובהסתדרות המורים

15:00 - 15:30: סיכום והחלטות

התכנייה המפורטת - באתר מק": Maki.org.il

ח"ד 26205, ח"א 6126102, טל' 03-6293944, פקס 03-6297263, info@maki.org.il

אתר מק"י: www.maki.org.il, אתר חד"ש: www.hadash.org.il